

ка на картечница за стрелба срещу аероплани и ги посъветвах да я занесат в Околийското управление. Тогава Димов каза: "Аз казах ли ви, че той веднага ще ни обясни". Беше влюбен в мен и често ме придружаваше по коридора до учителската стая, за да разговаряме.

Най-силно впечатление ми направи един ден, когато стана дума за един разказ. През зимата, когато нямаше къде да се проведе часа по гичнастика, аз им запълвах времето с интересни четива. Това беше в шести клас. Разказах им разказа на В.Юго, преразказан от Толстой за онова холандско семейство, чийто баща-рибар отишъл в морето с лодка в бурно време. Бурята всявала страх и ужас най-вече в душата на неговата жена, която останала на брега с пет деца. В съседство живеела вдовица на рибар, загинал в морето при подобни обстоятелства. Тя се грижела за своите две деца, но тежкия живот и довел неизлечимо заболяване. Всеки ден, когато се връщала в къщи жената на рибаря наглеждала своята съседка. И точно в тази бурна нощ я намира умряла. Без да се колебае, тя взема осиротелите две деца и ги занася при своите. После излиза няколко пъти на брега и маха с фенера, за да може да помогне на мъжа си. Най-после той се връща, капнал от умора. Когато сядат да вечерят, той казва: "Такова море никога не е било. Всеки миг искаше да ме глътне. Но аз продължавах борбата с последни сили. Понякога ми се искаше да се оставя на вълните, но като си спомнях за тебе, за децата и участието на нашата съседка, отново намирах сили". Като разбира, че тя е свършила, мъжът и я праща да доведе нейните деца при тях. "Както има за пет, така ще има и за седем" - казва той. Жената, която до тогава мълчала, проговаря: "Аз познавах твоето добро сърце и вече направих това". Това беше рзказът. След часа Димов ме потърси и каза: "Такова благородство е нечувано. Това е свръхблагородство". Тогава аз му казах, че свръхблагородството се ражда само в душите на свръхблагородните. Той поиска да си запише тази мисъл и в подходящи случаи често се позоваваше на такива хора. Оттогава той непрекъснато се интересуваше от герои с благородни прояви било в час, било на улицата. "азвал ми е какво чете, но ми е трудно да ди спомня.

По онова време отглеждах в двора ангорски зайци. В час понякога говорех за изгодата на един стопанин от това. Тук в двора имаше барака с модерни клетки за зайци. Когато научи за това, Димов поиска да ги види. Доведох го тук. Изваждам му ги един по един. Той ги милва. Когато му изкарах един голям заек с пухкава вълна, ~~изявяваха~~ ~~викииттени~~ той напипа нещо твърдо в горната част на десния заден крак. Оказа се, че преди известно време заекът е паднал, счупил си крака, костта пробила кожата и зарастнала при това положение. Костта стърчеше на 2-3 см. отвън. Димов ме попита какво ще го правя. Казах